

Szlogen

Aki szeretné Szombathelyt egy jelmonddal – ahogy frappáns idegenséggel mondják: szlogennel – gazdagítani, már csak néhány napig törheti a fejét: június 15-én lezárul a pályázat beadási határideje. Drukkolok, hogy sikeres legyen. Ugyanis nincs könnyű dolga annak, aki egy mondatban szeretné megfogalmazni a város legkellemesebb, legcsalogatóbb tulajdonságait. Nézzük csak, milyen variációk lehetségesek.

Talán hivatkozhatnánk településünk közel kétezer éves múltjára. A kétezer ugyan még csak 1950, de ez az apróság ilyenkor figyelmen kívül hagyható. Kétezer év? Csalogatónak nem rossz, csak az a kérdés, hogy a Szombathelyre látogató csalódik-e, ha ideérve szeretné szemügyre venni a megelevenedő jelmondatot, azt, amit a város római emlékek címszó alatt kínál: a Romkertet, az Isis szentélyt, a Savaria Múzeum kiállítását. Ha mindezt néhány óra alatt végigjárta, majd legfeljebb további néhány óra alatt a kétezer éves történelem egyéb nyomait is fellelte, szállására vonulhat, s másnap már utazhat is tovább.

Hacsak nem tartjuk itt egy újabb szlogennel, ami mondjuk a város kultúrájáról szól. A zenéről, például, meg a táncról. Ha csöppnyi szerencséje van, elcsípheti a számos remek zenekar egyikének koncertjét, ha éppen valami táncverseny idején jön, ismét jól szórakozhat, de el nem tudom képzelni, hogy tömegek mozduljanak meg a világban éppen Szombathelyre igyekezve – még olyan kivételes alkalmakra is, mint a Tavaszi Fesztivál, vagy a pénzügyi gondok miatt sajnos csak egynapos Savaria Táncverseny. A kultúra nem vonzza a tömegturizmust, legfeljebb kiszolgálja a vendéget, ha már – valami más miatt – itt tölti az idejét.

Szlogenné lehetne egyszerűsíteni azt is, hogy Savaria Szent Márton városa – csakhogy aligha bóklászhat valaki napokig úgy nálunk, hogy állandóan a neves szent emlékeibe botlana.

Aztán lehetne Szombathely Leopold Bloom városa – ezt a célzást viszont tízezer emberből csak néhány tucat értelmiségi értené, erre a köztudottan jól fizetett rétegre pedig ugyancsak nehéz egy egész város idegenforgalmát alapozni.

Nem állunk messze attól, hogy a szobrok városaként dicsérjük szembe a helyet, ahol lakunk, ám ehhez még néhány alkotást elhelyezhetnénk – például azt a Claudius-szobrot, aminek felállítására egyelőre nincs pénz.

Lehetne Szombathely a parkok városa – ez jó, csak tudni kell, hogy hova vigyük az idegent, ha parkot akar látni, s egy parkért vajon eljön-e mondjuk egy gazdag amerikai a tengerentúlról, éppen ide, ahol nekünk, akik itt lakunk, fel sem tűnik, hogy olyan rengeteg parkunk lenne.

Egy szó, mint száz: szlogent gyártani nem könnyű. A szlogen nem lehet szószátyár, s mégis mindennek benne kell lennie. Mindennek, ami vonzó, jó érzést kelt – és nincs ellentétben a valósággal. Tavalyelőtt az ország másik végéből érkezett barátaim mondták az egyik Szombathely filmről, hogy túl jól sikerült: túl vonzón mutatta be a város részleteit, s ehhez képest szürke volt a valóság.

Képzeldöm: milyen jó lenne arról szlogent írni, hogy Szombathely fürdő-, séta-, vagy egyetemi város, a gyógyvizek otthona, a tisztaság szigete. Sok-sok jelmondatnak egyszerre kellene megfelelni ahhoz, hogy aki egy szlogen miatt megjegyzi Szombathelyt, ne csalódjon, ha idejön. De ahhoz több kellene: egy sokoldalúbb és vendégmarasztalóbb város.